Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

12. december 2018 *

»Personalesag – tjenestemænd – løn – familietillæg – artikel 2, stk. 2, tredje afsnit, i bilag VII til tjenestemandsvedtægten – begrebet »barn, over for hvem der består forsørgerpligt« – dom om værgemål baseret på lovgivningen i en tredjestat om beskyttelse af mindreårige – afvisning af at tildele børn under værgemål status af børn, over for hvem der består forsørgerpligt – ligebehandling – ret til uddannelse – barnets tarv«

I sag T-283/17,

SH, kontraktansat ved Europa-Kommissionen, ved advokat N. de Montigny

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen først ved M. Mensi, T.S. Bohr og A.-C. Simon, derefter ved Bohr og G. Berscheid, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

Europa-Parlamentet ved J. Steele og M. Windisch, som befuldmægtigede,

og af

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bauer og R. Meyer, som befuldmægtigede,

intervenienter,

angående et søgsmål i henhold til artikel 270 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 13. juli 2016, hvorved ansættelsesmyndigheden afslog at forlænge udbetalingen af børnetilskud til sagsøgeren, samt, om fornødent, af denne institutions afgørelse af 3. februar 2017 om afslag på sagsøgerens klage af 5. oktober 2016,

har

RETTEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, H. Kanninen, og dommerne L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (refererende dommer) og I. Reine

* Processprog: fransk.

justitssekretær: fuldmægtig G. Predonzani,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 13. april 2018,

afsagt følgende

Dom

I. Tvistens baggrund

1 Sagsøgeren, SH, er kontraktansat ved Europa-Kommissionen og ansat i Zimbabwe.

2 Ved dom afsagt af retten i Buyenzi (Burundi) den 30. december 2010 (herefter »retten i Buyenzis dom«) blev to børn med burundisk statsborgerskab på henholdsvis 14 og 12 år med fornavnene Joe og Claire sat under sagsøgerens værgemål i henhold til artikel 300 ff. i den burundiske civile lovbog. På tidspunktet for afsigelsen af retten i Buyenzis dom havde sagsøgeren sit sædvanlige opholdssted i Togo.

3 I juni 2011 fik sagsøgeren børnetilskud til Joe og Claire i henhold til artikel 2, stk. 2, tredje afsnit, og artikel 2, stk. 3, litra a), i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«), som i medfør af artikel 21 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union finder anvendelse på kontraktansatte. Artikel 2 i bilag VII til vedtægten har følgende ordlyd:

»1. Tjenestemanden skal på de betingelser, der er opregnet i stk. 2 og 3, for hvert barn, han har forsørgerpligt over for, have et børnetilskud på […] EUR pr. måned.

2. Ved børn, over for hvem der består forsørgerpligt, forstås børn, der er født i ægteskab, uden for ægteskab eller er adopteret af tjenestemanden eller af dennes ægtefælle, når de faktisk forsørges af tjenestemanden.

Det samme gælder børn, for hvilke der er indgivet en ansøgning om adoption, og for hvilke der er påbegyndt en adoptionssag.

Et barn, over for hvem tjenestemanden har forsørgerpligt efter en retsafgørelse truffet på grundlag af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af mindreårige, ligestilles med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt.

3. Tilskud ydes:

a) uden ansøgning for et barn under 18 år

b) efter begrundet ansøgning fra tjenestemanden for et barn mellem 18 og 26 år, som er under skole- eller erhvervsmæssig uddannelse.

4. Undtagelsesvis kan enhver person, over for hvem tjenestemanden efter lovgivningen har forsørgerpligt, såfremt denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for ham, ved en særlig, begrundet afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden på grundlag af dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis, ligestilles med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt.

[…]«

4 Den 3. august 2014 fyldte Joe 18 år.

5 Den 6. maj 2015 fremsendte chefen for afdelingen »Løn og Forvaltning af Individuelle Økonomiske Rettigheder« under Kontoret for »Forvaltning og Fastsættelse af Individuelle Rettigheder« (herefter »PMO«) sagsøgeren en skrivelse (herefter »PMO's skrivelse af 6. maj 2015«), der oplyste sagsøgeren om dels, at denne ikke længere havde ret til børnetilskud til Joe, idet han var fyldt 18 år, dels at udbetalingen af tilskuddet ville ophøre med tilbagevirkende kraft fra den 31. august 2014. Sagsøgeren indbragte ikke nogen klage over denne skrivelse.

6 Det børnetilskud, som var blevet udbetalt for Joe mellem den 1. september 2014 og den 30. april 2015 blev imidlertid alligevel ikke tilbagesøgt.

7 Den 2. maj 2016 fyldte Claire 18 år.

8 Den 17. maj 2016 fremsendte sagsøgeren en ansøgning til PMO om at få forlænget udbetalingen af børnetilskud med hensyn til Joe og Claire. Ansøgningen blev indgivet på grundlag af artikel 2, stk. 3, litra b), i bilag VII til vedtægten. I ansøgningen anførte sagsøgeren, at børnene fortsat var under hendes værgemål, og hun vedlagde dokumentation for, at de fortsat gik i skole. Endvidere gjorde hun opmærksom på, at grunden til, at hun ikke havde klaget over PMO's skrivelse af 6. maj 2015, var, at hun ikke var blevet oplyst om sine rettigheder.

9 Den 13. juli 2016 fremsendte PMO en skrivelse til sagsøgeren for at præcisere, hvilke vedtægtsmæssige rettigheder hun havde, og hvorved det meddelte afslag på den forlængelse af udbetaling af tilskud, der var ansøgt om for Joe og Claire (herefter »den anfægtede afgørelse«). PMO fremhævede, at i henhold til artikel 2, stk. 2, tredje afsnit, i bilag VII til vedtægten kan børnetilskud for et barn under en ansats værgemål bl.a. tildeles efter en retsafgørelse truffet på grundlag af lovgivningen om beskyttelse af mindreårige. PMO var af den opfattelse, at retten til tilskud for de pågældende to børn var ophørt, da børnene var fyldt 18 år. Ifølge PMO blev retten til tilskud i det foreliggende tilfælde således udelukkende indrømmet på grundlag af det værgemål, som ophører, når barnet opnår myndighedsalderen. PMO anførte ligeledes, at i henhold til artikel 2, stk. 3, litra b), i bilag VII til vedtægten kunne retten til tilskuddet ganske vist tildeles for et biologisk barn eller et adoptivbarn, indtil dette fyldte 26 år. Ifølge PMO fandt bestemmelsen imidlertid ikke anvendelse med hensyn til et barn under værgemål.

10 Den 5. oktober 2016 indbragte sagsøgeren en klage over den anfægtede afgørelse i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, som i medfør af artikel 117 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union finder anvendelse på kontraktansatte. Til støtte for sin klage anførte sagsøgeren, at PMO havde begået en retlig fejl, og at der var »anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til anvendelsesområdet for vedtægtens artikel 67 og artikel 2, stk. 3, litra b), i bilag VII til vedtægten«. Sagsøgeren gjorde desuden gældende, at i henhold til den burundiske civile lovbog er en person myndig, når denne er fyldt 21 år. Ifølge den burundiske civile lovbog blev ingen af de pågældende to børn således anset for myndige. Begge børn ville følgelig forblive under sagsøgerens værgemål, indtil de fyldte 21 år. På dette grundlag konkluderede sagsøgeren, at hun i henhold til artikel 2, stk. 3, litra b), i bilag VII til vedtægten havde ret til børnetilskud for de pågældende to børn, indtil de fyldte 21 år, og værgemålet ophørte.

11 Ved afgørelse af 3. februar 2017 (herefter »afgørelsen om afvisning af klagen«) afviste den myndighed, der har kompetence til at indgå kontrakter for ansættelse i Kommissionen (herefter »ansættelsesmyndigheden«), sagsøgerens klage. Ansættelsesmyndigheden henviste til den retspraksis, som følger af præmis 90 i dom af 8. april 2008, Bordini mod Kommissionen (F-134/06, EU:F:2008:40), hvorefter der skal anlægges en streng fortolkning af de bestemmelser, der giver ret til finansielle ydelser. Ansættelsesmyndigheden fremhævede endvidere, at de pågældende børn, ifølge artikel 2, stk. 2, tredje afsnit, i bilag VII til vedtægten, ikke kunne anses for at være under sagsøgerens værgemål, eftersom bestemmelsen foreskriver, at den forsørgerpligt, som den ansatte har over for det pågældende barn, skal være fastslået ved en retsafgørelse truffet på grundlag af en medlemsstats lovgivning. Ifølge ansættelsesmyndigheden var retten i Buyenzis dom derimod truffet på grundlag af

lovgivningen i et tredjeland. Ud fra disse betragtninger konkluderede ansættelsesmyndigheden, at sagsøgeren ikke havde ret til børnetilskud for de pågældende to børn, og at PMO havde udvist velvilje ved at tildele hende tilskuddet, indtil Claire og Joe var fyldt 18 år.

II. Retsforhandlinger og parternes påstande

12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. maj 2017 har sagsøgeren anlagt nærværende søgsmål.

13 Den 1. august 2017 har Kommissionen indleveret sit svarskrift.

14 Ved særskilte dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 5. og den 10. juli 2017 har Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet anmodet om at måtte intervenere i den foreliggende sag til støtte for Kommissionen.

15 Ved afgørelse af 10. august og 13. september 2017 har formanden for Rettens Fjerde Afdeling tilladt Rådet og Parlamentet at intervenere. Intervenienterne har indleveret deres indlæg henholdsvis den 20. og den 27. oktober 2017, og parterne i hovedsagen har indgivet deres bemærkninger til disse indlæg inden for de fastsatte frister.

16 Ved skrivelse af 1. september 2017 har Rettens Justitskontor meddelt sagsøgeren, at Retten i henhold til artikel 83, stk. 1, i Rettens procesreglement har bestemt, at der ikke var behov for yderligere skriftveksling.

17 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 20. september 2017 anmodede sagsøgeren i henhold til procesreglementets artikel 83, stk. 2, om tilladelse til at indgive en replik. Nærmere bestemt anmodede sagsøgeren i det væsentlige om tilladelse til at besvare argumentationen i svarskriftets punkt 48 ff..

18 Ved afgørelse af 29. september 2017 gav Retten sagsøgeren tilladelse til at indgive replik med hensyn til svarskriftets punkt 48-59. Sagsøgeren har indgivet replik den 13. november 2017. Kommissionen har indgivet duplik den 5. januar 2018.

19 Den 8. marts 2018 har Retten (Fjerde Afdeling) på forslag fra den refererende dommer besluttet at indlede retsforhandlingernes mundtlige del.

20 Parterne har afgivet indlæg og besvaret Rettens mundtlige spørgsmål i retsmødet den 13. april 2018.

21 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Det fastslås, at artikel 2, stk. 2, tredje afsnit, i bilag VII til vedtægten er ulovlig.

– Den anfægtede afgørelse, og om fornødent afgørelsen om afvisning af klagen, annulleres.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

22 Kommissionen og Rådet har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

23 Parlamentet har nedlagt påstand om, at søgsmålet forkastes, idet det delvist ikke kan antages til realitetsbehandling og under alle omstændigheder er ugrundet.

III. Retlige bemærkninger

A. Formaliteten

24 Kommissionen har i sin duplik udtrykt tvivl om, hvorvidt den administrative procedure er blevet overholdt.

25 Kommissionen er med hensyn til Joe for det første af den opfattelse, at sagsøgeren burde have klaget over PMO's skrivelse af 6. maj 2015 og ikke over den anfægtede afgørelse. Med hensyn til Claire har Kommissionen for det andet anført, at udbetalingen af tilskud blev afbrudt i juni 2016, hvilket fremgår af sagsøgerens lønseddel for denne måned. Kommissionen er således af den opfattelse, at sagsøgeren burde have klaget over lønsedlen for juni 2016 og ikke over den anfægtede afgørelse.

26 Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Kommissionens formalitetsindsigelse skal forkastes, og har i denne forbindelse anført, at den ansøgning om forlængelse af udbetalingen af børnetilskud, som hun indgav til PMO den 17. maj 2016, var en ny tilskudsansøgning indgivet på grundlag af artikel 2, stk. 3, litra b), i bilag VII til vedtægten.

27 Kommissionens har ved sin argumentation i det væsentlige gjort gældende, at den anfægtede afgørelse bekræftede dels PMO's skrivelse af 6. maj 2015 for så vidt angår det tilskud, som blev tildelt for Joe, dels sagsøgerens lønseddel for juni 2016 for så vidt angår Claire.

28 Det fremgår af fast retspraksis, at et annullationssøgsmål til prøvelse af en afgørelse, der blot bekræfter en tidligere afgørelse, som ikke er blevet anfægtet inden for den fastsatte frist, skal afvises (jf. dom af 7.2.2001, Inpesca mod Kommissionen, T-186/98, EU:T:2001:42, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis). En retsakt betragtes som rent bekræftende i forhold til en tidligere afgørelse, såfremt den ikke indeholder noget nyt i forhold til den tidligere afgørelse og ikke er truffet på grundlag af en fornyet undersøgelse af forholdene for adressaten for den tidligere afgørelse (jf. kendelse af 26.10.2016, Edeka-Handelsgesellschaft Hessenring mod Kommissionen, T-611/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:643, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

29 Hvad for det første angår Joe bemærkes, at PMO's skrivelse af 6. maj 2015 vedrørte ophør af udbetaling af børnetilskud for Joe i henhold til artikel 2, stk. 3, litra a), i bilag VII til vedtægten. Det må således konkluderes, at PMO's skrivelse af 6. maj 2015 er blevet endelig, eftersom sagsøgeren ikke har klaget over den.

30 Det skal imidlertid bemærkes, at den anfægtede afgørelse vedrørte den ansøgning om forlængelse af udbetalingen af børnetilskud for Joe og Claire, som sagsøgeren indgav til PMO den 17. maj 2016. Ansøgningen var indgivet på grundlag af artikel 2, stk. 3, litra b), i bilag VII til vedtægten og ikke på grundlag af artikel 2, stk. 3, litra a), i samme bilag. Den anfægtede afgørelse tjente således et andet formål end PMO's skrivelse af 6. maj 2015, hvorfor den ikke bekræfter skrivelsen.

31 Hvad for det andet angår Claire skal det blot bemærkes, at det fremgår af sagsøgerens lønseddel for juni 2016, at udbetalingen af tilskud i henhold til artikel 2, stk. 3, litra a), i bilag VII til vedtægten var ophørt. Som anført ovenfor i præmis 30 vedrørte den anfægtede afgørelse den ansøgning om forlængelse af udbetalingen af børnetilskud for Joe og Claire, som sagsøgeren indgav til PMO den 17. maj 2016 på grundlag af artikel 2, stk. 3, litra b), i samme bilag. Den anfægtede afgørelse tjente således et andet formål end den afgørelse, som lønsedlen for juni 2016 er udtryk for, hvorfor den anfægtede afgørelse ikke bekræfter lønsedlen.

32 I modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, skulle sagsøgeren netop indbringe en klage over den anfægtede afgørelse i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2. Dette gjorde sagsøgeren den 5. oktober 2016.

33 Det konkluderes således, at den administrative procedure i det foreliggende tilfælde er blevet overholdt.

34 Det foreliggende søgsmål kan derfor antages til realitetsbehandling.

B. Realiteten

1. Den første påstand om, at det skal fastslås, at artikel 2, stk. 2, tredje afsnit, i bilag VII til vedtægten er ulovlig

35 Med sin første påstand har sagsøgeren anmodet Retten om at fastslå, at artikel 2, stk. 2, tredje afsnit, i bilag VII til vedtægten, som anvendt af PMO i den anfægtede afgørelse, er ulovlig.

36 I denne forbindelse bemærkes, at det ikke tilkommer Unionens retsinstanser at fremkomme med principerklæringer (dom af 16.12.2004, De Nicola mod EIB, T-120/01 og T-300/01, EU:T:2004:367, præmis 136). Henset til stævningen i sin helhed må det antages, at sagsøgeren med sin første påstand imidlertid som et led i sit annullationssøgsmål har rejst en ulovlighedsindsigelse med hensyn til artikel 2, stk. 2, tredje afsnit, i bilag VII til vedtægten (herefter »den omtvistede bestemmelse«).

2. Den anden påstand om, at den anfægtede afgørelse, og om fornødent afgørelsen om afvisning af klagen, skal annulleres

a) Genstanden for den anden påstand

37 Ifølge fast retspraksis udgør en administrativ klage og administrationens udtrykkelige eller stiltiende afvisning deraf en integrerende del af en sammensat procedure og er kun en forudgående betingelse for at anlægge sag ved Unionens retsinstanser (dom af 21.9.2011, Adjemian m.fl. mod Kommissionen, T-325/09 P, EU:T:2011:506, præmis 32, og af 15.9.2017, Skareby mod EU-Udenrigstjenesten, T-585/16, EU:T:2017:613, præmis 18). Eftersom den berørte person i henhold til vedtægtens opbygning skal indgive en klage over den afgørelse, som anfægtes, fremmes den derpå følgende sag derfor til realitetsbehandling, uanset om den alene vedrører den afgørelse, som var genstand for klagen, om den vedrører afgørelsen om afvisning af klagen, eller om den vedrører begge disse afgørelser i forening, for så vidt som klagen, henholdsvis sagsanlægget, indgives inden for fristerne i vedtægtens artikel 90 og 91 (dom af 26.1.1989, Koutchoumoff mod Kommissionen, 224/87, EU:C:1989:38, præmis 7, og af 5.11.2014, Kommissionen mod Thomé, T-669/13 P, EU:T:2014:929, præmis 21). I overensstemmelse med princippet om procesøkonomi kan Unionens retsinstanser imidlertid fastslå, at der ikke er grundlag for at tage særskilt stilling til de påstande, der er rettet mod afgørelsen om at afslå klagen, når det kan konstateres, at disse påstande ikke har et selvstændigt indhold, og de reelt er sammenfaldende med de påstande, der er rettet mod den afgørelse, der har været genstand for klagen (dom af 17.1.1989, Vainker mod Parlamentet, 293/87, EU:C:1989:8, præmis 7 og 8, og af 24.4.2017, HF mod Parlamentet, T-584/16, EU:T:2017:282, præmis 72). Dette kan bl.a. være tilfældet i de situationer, hvor det fastslås, at afgørelsen om at afslå klagen blot bekræfter den afgørelse, der er genstand for klagen, hvilket indebærer, at annullation af afvisningen af klagen i princippet ikke vil medføre andre virkninger for den berørte persons retlige situation end de virkninger, der følger af annullationen af den oprindelige afgørelse (jf. i denne retning dom af 21.9.2011, Adjemian m.fl. mod Kommissionen, T-325/09 P, EU:T:2011:506, præmis 33).

38 Det følger imidlertid af retspraksis, at administrationen, henset til den administrative procedures udvikling, kan foranlediges til i forbindelse med afvisningen af klagen at supplere eller ændre de grunde, som har ført til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse (jf. i denne retning dom af 9.12.2009, Kommissionen mod Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, præmis 55-60).

39 Administrationen er således berettiget til at fremskaffe mere udførlige grunde under den administrative procedure med henblik på at besvare klagen. Sådanne specifikke grunde vedrørende den individuelle sag, som meddeles forud for anlæggelsen af søgsmålet, skal stemme overens med afgørelsen om afslag og skal derfor anses for at være oplysninger, der er relevante med henblik på at vurdere lovligheden af denne afgørelse (jf. i denne retning dom af 9.12.2009, Kommissionen mod Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, præmis 59 og 60).

40 I det foreliggende tilfælde bekræfter afgørelsen om afvisning af klagen PMO's konklusion i den anfægtede afgørelse om at give afslag på forlængelse af udbetaling af børnetilskud. Således som det følger af præmis 11 ovenfor, har ansættelsesmyndigheden i afgørelsen om afvisning af klagen imidlertid suppleret den anfægtede afgørelse ved at tilføje, at retten til børnetilskud forudsætter, at forsørgerpligten er fastslået ved en retsafgørelse truffet på grundlag af en medlemsstats lovgivning. På dette nye grundlag konkluderede ansættelsesmyndigheden, at de pågældende børn ikke kunne anses for at være under sagsøgerens værgemål, idet retten i Buyenzis dom ikke var truffet på grundlag af en medlemsstats lovgivning. Ansættelsesmyndigheden anførte endvidere, at administrationen havde udvist velvilje ved at tildele sagsøgeren børnetilskud, indtil Joe og Claire var fyldt 18 år, selv om hun ikke havde ret til disse tilskud.

41 Det følger af det foregående, at afgørelsen om afvisning af klagen tager hensyn til retlige omstændigheder, som PMO ikke tog hensyn til i forbindelse med vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

42 Henset til udviklingen af den administrative procedure er det således den begrundelse, som fremgår af afgørelsen om afvisning af klagen, der skal tages hensyn til i forbindelse med undersøgelsen af lovligheden af den anfægtede afgørelse.

b) Om de fremsatte anbringender

43 Sagsøgeren har i stævningen fremsat fem anbringender, hvoraf de fire første er fremsat til støtte for en ulovlighedsindsigelse mod den omtvistede bestemmelse. Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling på grund af nationalitet eller på grund af fødsel. Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af princippet om ligestilling og ikke-forskelsbehandling mellem tjenestemænd og ansatte. Det tredje anbringende angår en tilsidesættelse af retten til uddannelse og af princippet om barnets tarv. Det fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 52 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og af proportionalitetsprincippet og legitimitetsprincippet. Det femte anbringende vedrører en retlig fejl og en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik, af omsorgspligten og af bistandspligten.

44 Endvidere har sagsøgeren i sin replik fremsat et sjette anbringende vedrørende en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, princippet om forudsigelighed og princippet om erhvervede rettigheder.

1) Det første anbringende om forskelsbehandling på grund af nationalitet eller på grundlag af fødsel

45 Sagsøgeren har gjort gældende, at den omtvistede bestemmelse er i strid med det forbud mod forskelsbehandling på grund af fødsel eller på grund af nationalitet, som er fastsat i chartrets artikel 21 og i vedtægtens artikel 1d, for så vidt som den er til hinder for, at et barn, der ikke er EU-borger, og som er under en EU-borgers værgemål, anerkendes som et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, med henblik på tildeling af det omhandlede børnetilskud.

46 Sagsøgeren har anført, at en fysisk persons personalstatus i henhold til reglerne om international privatret er underlagt loven i det land, hvor personen er statsborger, uanset hvilken ret der er kompetent. Det følger heraf, at eftersom Joe og Claire er burundiske statsborgere, finder burundisk lov anvendelse med hensyn til deres personalstatus. Det er således kun på grund af disse børns nationalitet, at sagsøgeren fik afslag på forlængelse af udbetaling af børnetilskud.

47 I replikken har sagsøgeren anført, at den judicielle kompetence i sager om familieret bestemmes efter, hvor barnet eller forælderen har sit sædvanlige opholdssted. Sagsøgeren har således anført, at eftersom hverken hun eller de pågældende børn havde deres sædvanlige opholdssted i en medlemsstat på tidspunktet for sagens faktiske omstændigheder, havde Unionens retsinstanser ikke kompetence til at træffe afgørelse om børnenes værgemål. Sagsøgeren har gjort gældende, at eftersom der ikke forelå en afgørelse om værgemål over børnene, kunne disse ikke forlade det burundiske område sammen med sagsøgeren med henblik på at indgive en ansøgning om værgemål i en medlemsstat. Efter sagsøgerens opfattelse følger det heraf, at de burundiske myndigheder, henset til de omhandlede børns nationalitet, havde kompetence til at træffe afgørelser om værgemål.

48 Herefter har sagsøgeren gjort gældende, at hun ikke kunne indgive en anmodning om anerkendelse af retten i Buyenzis dom i en medlemsstat. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at konventionen om kompetence, lovvalg, anerkendelse, fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældreansvar og foranstaltninger til beskyttelse af børn, udfærdiget i Haag den 19. oktober 1996 (herefter »Haagerkonventionen af 1996«), ikke har betydning for den foreliggende sag, om end det følger af konventionens artikel 15, at loven i det land, hvor barnet har opholdssted, finder anvendelse med hensyn til foranstaltninger til beskyttelse af børn. Sagsøgeren har begrundet dette forhold med, at Burundi ikke er part i konventionen, og at denne kun kan finde anvendelse, for så vidt som barnet har sit sædvanlige opholdssted på en kontraherende stats område. I det foreliggende tilfælde var det umuligt for sagsøgeren at indgive en anmodning om anerkendelse af retten i Buyenzis dom i en medlemsstat, idet hverken hun eller de pågældende børn havde deres sædvanlige opholdssted i en stat i Unionen. I retsmødet har sagsøgeren bekræftet, at hun ikke havde sit sædvanlige opholdssted i Belgien, da retten i Buyenzis dom blev afsagt.

49 I replikken har sagsøgeren endvidere anført, at hun for at gardere sig imod, at Retten i givet fald bekræfter afgørelsen om at udelukke de pågældende børn med hensyn til de omhandlede tilskud, har indgivet en ansøgning i Belgien om at adoptere dem.

50 Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at selv såfremt hun havde opnået anerkendelse af retten i Buyenzis dom i en medlemsstat, ville dommen fortsat være truffet på grundlag af lovgivningen i et tredjeland, og afgørelsen om anerkendelse ville ikke blive anset for at være en retsafgørelse truffet på grundlag af en medlemsstats lovgivning om beskyttelse af mindreårige.

51 Parlamentet, Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at det første anbringende skal forkastes.

52 Det skal indledningsvis bemærkes, at den omtvistede bestemmelse ikke udtrykkeligt nævner barnets nationalitet som kriterium for tildeling af børnetilskud, men derimod den lov, på grundlag af hvilken der er truffet retsafgørelse om forsørgerpligt over for det barn, som børnetilskuddet udbetales for.

53 Sagsøgeren har ikke desto mindre gjort gældende, at dette kriterium indebærer forskelsbehandling på grund af det pågældende barns nationalitet. Ifølge sagsøgeren er den lov, på grundlag af hvilken der er truffet retsafgørelse om forsørgerpligt over for barnet, således loven i det land, hvor barnet har statsborgerskab.

54 I denne forbindelse bemærkes for det første, at Haagerkonventionen af 1996, som Kommissionen har anført til støtte for, at den lov, som skal finde anvendelse vedrørende værgemål for mindreårige, er loven i det land, hvor den mindreårige har sit sædvanlige opholdssted, ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde. Det bemærkes, at Burundi, således som sagsøgeren har gjort gældende, ikke er part i konventionen, og at konventionen i henhold til artikel 2 heri alene finder anvendelse på børn, som ikke er fyldt 18 år, mens Joe og Claire er mere end 18 år gamle.

55 For det andet bemærkes, at det, når der som i det foreliggende tilfælde ikke gælder nogen internationale konventioner, tilkommer den part, der rejser spørgsmålet om en national lovgivnings fastsættelse af værgemålet for Joe og Claire, at fremlægge bevis i denne henseende. I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren end ikke identificeret de nationale retsforskrifter, hvori det bestemmes, at den lov, som finder anvendelse med hensyn til værgemålet for de pågældende børn, efter hendes opfattelse er loven i det land, hvori børnene har statsborgerskab.

56 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at den omtvistede bestemmelse indebar forskelsbehandling på grund af nationalitet.

57 Det første anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

2) Det andet anbringende om en tilsidesættelse af princippet om ligestilling og ikke-forskelsbehandling mellem tjenestemænd og ansatte

58 Sagsøgeren er af den opfattelse, at artikel 2 i bilag VII til vedtægten indebærer forskelsbehandling mellem tjenestemænd og ansatte, som anmoder om anerkendelse af, at et barn er et barn, over for hvilket der består forsørgerpligt, alt efter, om deres anmodning indgives i henhold til artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten eller i henhold til artikel 2, stk. 2, andet afsnit, i samme bilag eller i henhold til den omtvistede bestemmelse. Den omtvistede bestemmelse bevirker således, at tjenestemænd og ansatte, som befinder sig i samme situation, hvor de skal påtage sig en forsørgerpligt over for et barn eller en nærtstående, stilles i forskellige situationer, eftersom de omfattes af forskellige betingelser for at få tilskud, alt efter, hvilken lovgivning der danner grundlag for deres forsørgerpligt.

59 For det første har sagsøgeren gjort gældende, at artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten, hvorefter enhver person, over for hvem tjenestemanden efter lovgivningen har forsørgerpligt, såfremt denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for ham, kan ligestilles med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt, ikke udelukker denne ligestilling, hvis den retlige forsørgerpligt er fastsat i henhold til lovgivningen i et tredjeland.

60 For det andet har sagsøgeren anført, at artikel 2, stk. 2, andet afsnit, i bilag VII til vedtægten, hvorefter børn, for hvilke der er indgivet en ansøgning om adoption, og for hvilke der er påbegyndt en adoptionssag, ligeledes har status af børn, over for hvem der består forsørgerpligt, heller ikke udelukker denne status, hvis adoptionen behandles i henhold til lovgivningen i et tredjeland.

61 Parlamentet, Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at det andet anbringende skal forkastes.

62 I denne forbindelse bemærkes, at princippet om forbud mod forskelsbehandling indebærer, at ensartede situationer ikke må behandles forskelligt, og forskellige situationer ikke behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (dom af 10.1.2006, IATA og ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, præmis 95, og af 12.9.2006, Eman og Sevinger, C-300/04, EU:C:2006:545,

præmis 57). Princippet om forbud mod forskelsbehandling, som er fastsat i vedtægtens artikel 1d, er en almindelig regel i Unionens tjenestemandsret (jf. i denne retning dom af 2.12.1982, Micheli m.fl. mod Kommissionen, 198/81-202/81, EU:C:1982:411, præmis 5 og 6, og af 15.4.2010, Gualtieri mod Kommissionen, C-485/08 P, EU:C:2010:188, præmis 70).

63 I det foreliggende tilfælde skal der foretages en sammenligning med hensyn til, for det første, situationen for tjenestemænd og ansatte med forsørgerpligt over for et barn i henhold til en adoptionsafgørelse truffet på grundlag af et tredjelands lovgivning, som er omfattet af artikel 2, stk. 2, første afsnit, i bilag VII til vedtægten, for det andet, situationen for tjenestemænd eller ansatte, der efter lovgivningen i et tredjeland har forsørgerpligt over for en person, og denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for dem, som er omfattet af artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten, og, for det tredje, situationen for tjenestemænd og ansatte med forsørgerpligt efter en retsafgørelse truffet på grundlag af et tredjelands lovgivning, som i modsætning til de to foregående situationer ikke er omfattet af nogen af bestemmelserne i artikel 2 i bilag VII til vedtægten.

64 I denne forbindelse bemærkes først, at der ved »børn, over for hvem der består forsørgerpligt«, i henhold til artikel 2, stk. 2, første afsnit, i bilag VII til vedtægten forstås børn, der er adopteret af tjenestemanden eller af dennes ægtefælle, hvis de »faktisk forsørges af tjenestemanden«. Dernæst forstås ved »børn, over for hvem der består forsørgerpligt« i henhold til den omtvistede bestemmelse børn, der ikke er født i ægteskab, uden for ægteskab eller er adopteret af tjenestemanden eller af dennes ægtefælle, men over for hvem tjenestemanden har »forsørgerpligt efter en retsafgørelse truffet på grundlag af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af mindreårige«. Endelig, og for det tredje, kan enhver person, herunder myndige personer og de øvrige af tjenestemandens familiemedlemmer, som ikke er børn, der er født i ægteskab, uden for ægteskab eller er adopteret af tjenestemanden eller af dennes ægtefælle, i henhold til artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten undtagelsesvis og ved en begrundet afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden i den pågældende institution, organ, kontor eller agentur i Unionen, ligestilles med et »barn, over for hvem der er forsørgerpligt«, når tjenestemanden »efter lovgivningen har forsørgerpligt« over for denne person, og »denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for ham« (dom af 16.1.2018, SE mod Rådet, T-231/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:3, præmis 38).

65 Artikel 2, stk. 2, første afsnit, i bilag VII til vedtægten foreskriver således ikke, at adoptionsafgørelsen skal være truffet på grundlag af en medlemsstats lovgivning. Artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten foreskriver heller ikke, at forsørgerpligten skal være pålagt i henhold til en medlemsstats lovgivning. Derimod kræver den omtvistede bestemmelse, at den retsafgørelse, hvorved forsørgerpligten er blevet pålagt, skal være truffet på grundlag af en medlemsstats lovgivning. Heraf kan det udledes, at vedtægten ved at kræve, at den forsørgerpligt, som er omfattet af den omtvistede bestemmelse, skal være pålagt i henhold til en medlemsstats lovgivning, giver de af bestemmelsen omfattede tjenestemænd og ansatte en mindre gunstig behandling.

66 Under disse omstændigheder skal det afgøres, om de tjenestemænd og ansatte, der er omfattet af artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten og af artikel 2, stk. 2, andet afsnit, i samme bilag, på den ene side, og de tjenestemænd og ansatte, der ligesom sagsøgeren er omfattet af den omtvistede bestemmelse, på den anden side, således som sagsøgeren har gjort gældende, befinder sig i sammenlignelige situationer (jf. dom af 9.3.2017, Milkova, C-406/15, EU:C:2017:198, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).

67 I denne forbindelse skal det påpeges, at det er blevet fastslået, at artikel 2, stk. 2, første afsnit, i bilag VII til vedtægten, den omtvistede bestemmelse og artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten omhandler tre forskellige grupper af børn eller personer, som kan anses for at være »børn, over for hvem der består forsørgerpligt« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i vedtægten (dom af 16.1.2018, SE mod Rådet, T-231/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:3, præmis 37).

68 For det første bemærkes, at såvel den omtvistede bestemmelse som artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten nemlig vedrører tilfælde, hvor der består en forsørgerpligt over for personer, som ikke har noget slægtskabsforhold til den pågældende tjenestemand. Ved at knytte to forskellige begreber til forsørgerpligten, nemlig henholdsvis »efter en retsafgørelse« og »efter lovgivningen«, har EU-lovgiver taget sigte på to forskellige situationer (dom af 16.1.2018, SE mod Rådet, T-231/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:3, præmis 39). Den omtvistede bestemmelse kræver, at forsørgerpligten er pålagt ved en retsafgørelse truffet på grundlag af en lovgivning om beskyttelse af mindreårige. Bestemmelsen omfatter specifikt værgemål, som er iværksat over for en mindreårig. Derimod omfatter artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten en efter lovgivningen fastsat forsørgerpligt over for en forælder eller en anden beslægtet og ikke nødvendigvis en mindreårig. Bestemmelsen kræver endvidere, at den forsørgerpligt, som tjenestemanden har over for den pågældende, medfører »betydelige udgifter« for ham, og at tjenestemanden forelægger »dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis« for, at de udgifter, som er forbundet med forsørgelsen af den pågældende person, er usædvanligt store (jf. i denne retning dom af 20.1.2009, Klein mod Kommissionen, F-32/08, EU:F:2009:3, præmis 45).

69 For det andet bemærkes, at situationen for ansatte og tjenestemænd, som har forsørgerpligt på grundlag af den omtvistede bestemmelse, og situationen for ansatte og tjenestemænd med forsørgerpligt over for et barn i henhold til en adoptionsafgørelse, som er omfattet af artikel 2, stk. 2, første afsnit, i bilag VII til vedtægten, heller ikke kan anses for at være sammenlignelige. Der er betydelige forskelle mellem adoption og værgemål. For det første ophører et værgemål til forskel fra en adoptionnemlig i princippet, når barnet opnår myndighedsalderen. For det andet kan værgemålet i princippet tilbagekaldes, mens adoptionen, som kan sidestilles med et slægtskab, er af permanent varighed.

70 Det følger af ovenstående betragtninger, at tjenestemænd og ansatte, som er omfattet af artikel 2, stk. 2, første afsnit, og artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten samt af den omtvistede bestemmelse, ikke kan anses for at befinde sig i samme situation, hvorfor vedtægtens fastsættelse af forskellige betingelser for tildeling af børnetilskud ikke er i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling.

71 Det andet anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

3) Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af retten til uddannelse og af princippet om barnets tarv

72 Sagsøgeren har gjort gældende, at alle børn har ret til uddannelse. Uddannelse er imidlertid forbundet med omkostninger. Dette gælder særligt uddannelse til børn, over for hvilke en ansat såsom sagsøgeren har forsørgerpligt, når den ansatte gør tjeneste ved en EU-delegation i et tredjeland, hvor undervisning svarende til den, der udbydes i Europa, er dyr. Den bestemmelse, som er genstand for ulovlighedsindsigelsen, tilsidesætter imidlertid chartrets artikel 14 og 24, idet den udelukker tildeling af børnetilskud til tjenestemænd og ansatte, som har værgemål over for børn, som har statsborgerskab i et tredjeland.

73 Parlamentet, Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at det tredje anbringende skal forkastes.

74 I denne forbindelse skal det først undersøges, om den omstændighed, at et barn, som en tjenestemand eller ansat er værge for i henhold til en retsafgørelse truffet på grundlag af et tredjelands lovgivning, i henhold til den omtvistede bestemmelse ikke er omfattet af begrebet barn, over for hvem der består forsørgerpligt, udgør en tilsidesættelse af chartrets artikel 14. Bestemmelsen, som har overskriften »Ret til uddannelse«, har følgende ordlyd:

»Enhver har ret til uddannelse samt til adgang til erhvervsuddannelse og efter- og videreuddannelse«.

75 Ved fortolkningen af denne bestemmelse skal der i henhold til artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, TEU og chartrets artikel 52, stk. 7, tages hensyn til forklaringerne til chartret (EUT 2007, C 303, s. 17) (dom af 19.9.2013, fornyet prøvelse Kommissionen mod Strack, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, præmis 27). Det følger af forklaringen til chartrets artikel 14, at denne artikel bygger såvel på medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner som på artikel 2 i første tillægsprotokol til konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, som bestemmer:

»Ingen må nægtes retten til uddannelse. Ved udøvelsen af de funktioner, som staten påtager sig i henseende til uddannelse og undervisning, skal den respektere forældrenes ret til at sikre sig, at sådan uddannelse og undervisning sker i overensstemmelse med deres egen religiøse og filosofiske overbevisning.«

76 I modsætning til, hvad sagsøgeren synes at antage i sin argumentation, kan det ikke af ovenstående udledes, at chartrets artikel 14 pålægger Unionen en positiv forpligtelse til at sikre sine tjenestemænd og ansatte finansielle midler til, at børn, over for hvem de har forsørgerpligt, kan følge en bestemt form for undervisning.

77 Selv såfremt det antages, at børnetilskuddet tilsigter at dække de skoleudgifter, som en tjenestemand eller en ansat afholder til et barn, over for hvem denne har forsørgerpligt, kan det ikke antages, at den ret til uddannelse, som er fastsat i chartrets artikel 14, indebærer, at tildelingen af børnetilskuddet også omfatter børn, som en tjenestemand eller ansat er værge for i henhold til retsafgørelse truffet på grundlag af et tredjelands lovgivning.

78 Herefter skal det undersøges, om den omstændighed, at et barn, som en tjenestemand eller ansat er værge for i henhold til en retsafgørelse truffet på grundlag af et tredjelands lovgivning, i henhold til den omtvistede bestemmelse ikke er omfattet af begrebet barn, over for hvem der består forsørgerpligt, udgør en tilsidesættelse af det princip om barnets tarv, som er fastsat i chartrets artikel 24, stk. 2. Bestemmelsen har følgende ordlyd:

»I alle handlinger vedrørende børn, uanset om de udføres af offentlige myndigheder eller private institutioner, skal barnets tarv komme i første række.«

79 I denne forbindelse bemærkes, at det fremgår af forklaringen til chartrets artikel 24, at denne artikel er baseret på New Yorkkonventionen om barnets rettigheder, der blev undertegnet den 20. november 1989 og er ratificeret af alle medlemsstaterne, og navnlig artikel 3, 9, 12, og 13 heri. Det følger af konventionens artikel 1, at der i denne ved et barn »forstås […] ethvert menneske under 18 år, medmindre barnet bliver myndigt tidligere efter den lov, der gælder for barnet«.

80 Eftersom Joe og Claire er fyldt 18 år, kan de ikke betragtes som »børn« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i New Yorkkonventionen af 1989, som er nævnt ovenfor i præmis 79, hvorfor chartrets artikel 24 ikke kan finde anvendelse på dem.

81 Heraf udleder Retten, at det ikke kan antages, at den omstændighed, at en bestemt kategori af børn i henhold til den omtvistede bestemmelse ikke er omfattet af begrebet barn, over for hvem der består forsørgerpligt, eller af muligheden for tildeling af børnetilskud, udgør en tilsidesættelse af chartrets artikel 24.

82 Det tredje anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

4) Det fjerde anbringende om en tilsidesættelse af chartrets artikel 52, proportionalitetsprincippet og legitimitetsprincippet

83 Sagsøgeren har gjort gældende, at lovgiver henset, til det proportionalitetsprincip, som er fastsat i chartrets artikel 52, udtrykkeligt skulle have angivet grundene til, at børn, som en tjenestemand eller ansat er værge for i henhold til en retsafgørelse truffet på grundlag af et tredjelands lovgivning, ikke skulle anerkendes som børn, over for hvem der består forsørgerpligt. Eftersom sådanne grunde ikke er angivet, tilsidesætter den omtvistede bestemmelse chartrets artikel 52.

84 Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at det fjerde anbringende skal forkastes, mens Parlamentet for sin del har gjort gældende, at anbringendet skal afvises.

i) Hvorvidt det fjerde anbringende kan antages til realitetsbehandling

85 Parlamentet er af den opfattelse, at det fjerde anbringende skal afvises, eftersom de væsentlige retlige omstændigheder, som anbringendet skulle hvile på, ikke fremgår af selve stævningen. Sagsøgeren har således ikke anført nogen retlige argumenter til støtte for en angivelig tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og legitimitetsprincippet.

86 I denne forbindelse bemærkes, at en stævning i henhold til artikel 21, stk 1 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, som finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten i henhold til artikel 53, stk. 1, i samme statut og procesreglementets artikel 76, litra d), bl.a. skal angive søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Disse angivelser skal være tilstrækkelig klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og til, at Retten i givet fald på det foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen. Af retssikkerheds- og retsplejehensyn er det en forudsætning for, at en sag kan antages til realitetsbehandling, at de væsentligste af de faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, fremgår af selve stævningen, eventuelt kortfattet, men dog på en sammenhængende og forståelig måde (kendelse af 28.4.1993, De Hoe mod Kommissionen, T-85/92, EU:T:1993:39, præmis 20, og af 21.5.1999, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, T-154/98, EU:T:1999:109, præmis 49).

87 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren for det første i stævningen ikke angivet præcist, hvori den tilsidesættelse af legitimitetsprincippet, som hun har påberåbt sig med det fjerde anbringende, består. Det fjerde anbringende skal derfor afvises, for så vidt som det vedrører den angivelige tilsidesættelse af det nævnte princip.

88 Hvad for det andet angår proportionalitetsprincippet, som sagsøgeren har påberåbt sig, bemærkes, at hendes argumentation ganske vist er kortfattet. Imidlertid fremgår det tilstrækkelig klart og konsekvent af hendes sagsfremstilling, at hun påberåber sig en tilsidesættelse af det proportionalitetsprincip, som i henhold til chartrets artikel 52 skal iagttages, når de i chartret fastsatte rettigheder begrænses.

89 Det fjerde anbringende kan således antages til realitetsbehandling for så vidt angår tilsidesættelsen af chartrets artikel 52 og proportionalitetsprincippet.

ii) Realiteten

90 Chartrets artikel 52, stk. 1, bestemmer:

»Enhver begrænsning i udøvelsen af de rettigheder og friheder, der anerkendes ved dette charter, skal være fastlagt i lovgivningen og skal respektere disse rettigheders og friheders væsentligste indhold. Under iagttagelse af proportionalitetsprincippet kan der kun indføres begrænsninger, såfremt disse er nødvendige og faktisk svarer til mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder.«

91 Det fremgår af forklaringen til chartrets artikel 52, at formålet med denne er at fastsætte rækkevidden af chartrets rettigheder og principper og at fastlægge regler for fortolkningen af dem. Navnlig artikel 52, stk. 1, omhandler begrænsninger.

92 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at sagsøgeren i forbindelse med nærværende anbringende imidlertid ikke har specificeret, hvilke af de ved chartret anerkendte rettigheder eller friheder den omtvistede bestemmelse begrænser.

93 For det andet bemærkes, at Retten i forbindelse med det første og det tredje anbringende, som er fremsat til støtte for ulovlighedsindsigelsen med hensyn til den omtvistede bestemmelse, fastslog, at den omtvistede bestemmelse ikke indebar nogen begrænsning af de ved chartret anerkendte rettigheder.

94 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at chartrets artikel 52, stk. 1, er blevet tilsidesat.

95 Det fjerde anbringende og den af sagsøgeren rejste ulovlighedsindsigelse skal derfor forkastes.

5) Det femte anbringende om en retlig fejl og en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik, af omsorgspligten og af bistandspligten

96 Sagsøgeren har anført, at ansættelsesmyndigheden, eftersom den omtvistede bestemmelse er ulovlig af de grunde, som er anført i forbindelse med sagsøgerens første fire anbringender, har begået en retlig fejl og tilsidesat princippet om god forvaltningsskik ved at vedtage den anfægtede afgørelse på grundlag af denne bestemmelse. Sagsøgeren har gjort gældende, at PMO, før det sendte sin skrivelse af 6. maj 2015, ikke havde oplyst hende om, at hun ikke havde ret til børnetilskud i henhold til den omtvistede bestemmelse. Sagsøgeren har endvidere anført, at udbetalingen af tilskuddet ophørte pludseligt.

97 I stævningen har sagsøgeren ligeledes påberåbt sig en tilsidesættelse af omsorgspligten og bistandspligten. Kommissionen har tilsidesat disse pligter ved at undlade at bistå og vejlede sagsøgeren i forbindelse med hendes ansøgninger fra 2011 og at give hende tid til fra og med 2016 at indrette sig efter PMO's nye krav om, at hun skulle være i besiddelse af en afgørelse truffet på grundlag af en medlemsstats lovgivning. I denne forbindelse har sagsøgeren anført, at det først var, da hun læste Kommissionens svarskrift, at hun blev bekendt med, at PMO var af den opfattelse, at en afgørelse om anerkendelse af retten i Buyenzis dom kunne anses for at være en afgørelse truffet på grundlag af en medlemsstats lovgivning, og at PMO dermed kunne godkende den som grundlag for tildeling af børnetilskud.

98 Hvad for det første angår den retlige fejl, som sagsøgeren har påberåbt sig, skal det konstateres, at hun blot har henvist til de grunde til, at den omtvistede bestemmelse er ulovlig, som er anført i forbindelse med de fire første anbringender, og at hun i forbindelse med nærværende anbringende ikke har anført yderligere argumenter til støtte for, at bestemmelsen er ulovlig eller for, at ansættelsesmyndigheden har

begået en retlig fejl. Eftersom sagsøgerens første fire anbringender er blevet forkastet, er det ufornødent at foretage yderligere undersøgelse af den retlige fejl, som er blevet påberåbt til støtte for nærværende anbringende.

99 Hvad for det andet angår princippet om god forvaltningsskik skal det blot bemærkes, at ansættelsesmyndigheden, i modsætning til hvad sagsøgeren har anført, ikke pludseligt ophørte med at udbetale de omhandlede tilskud. Som det er anført i præmis 5 ovenfor, havde PMO ved sin skrivelse af 6. maj 2015 således på forhånd oplyst sagsøgeren om, at udbetalingen af tilskuddet ville ophøre.

100 Hvad for det tredje angår den tilsidesættelse af omsorgspligten, som sagsøgeren har påberåbt sig i sin replik, har Kommissionen gjort gældende, at denne argumentation skal afvises, idet den er anført for sent.

101 I denne forbindelse bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at administrationens omsorgspligt over for sine ansatte, der er udtryk for den balance mellem gensidige rettigheder og forpligtelser, som vedtægten har skabt i forholdet mellem den offentlige myndighed og de offentlig ansatte, og princippet om god forvaltningsskik indebærer, at den overordnede, når denne træffer afgørelse om en tjenestemandens situation, ikke blot skal tage hensyn til tjenestens interesser, men også til vedkommende tjenestemands interesser (dom af 7.3.2007, Sequeira Wandschneider mod Kommissionen, T-110/04, EU:T:2007:78, præmis 184 og 185, og af 13.11.2014, De Loecker mod EU-Udenrigstjenesten, F-78/13, EU:F:2014:246, præmis 76).

102 I sin stævning har sagsøgeren i forbindelse med sit femte anbringende imidlertid gjort gældende, at princippet om god forvaltningsskik er blevet tilsidesat. Herefter skal sagsøgerens argumentation om, at omsorgspligten er blevet tilsidesat, anses for en tilføjelse til hendes femte anbringende. Denne argumentation kan således antages til realitetsbehandling.

103 I denne forbindelse bemærkes, at omsorgspligten bl.a. indebærer, at den overordnede myndighed, når den skal træffe afgørelse om en tjenestemands forhold, skal tage hensyn til samtlige de forhold, der kan påvirke dens afgørelse, og ikke alene tage hensyn til tjenestens, men også til den pågældende tjenestemands interesser (dom af 1.6.1999, Rodríguez Pérez m.fl. mod Kommissionen, T-114/98 og T-115/98, EU:T:1999:114, præmis 32).

104 I det foreliggende tilfælde skal det konstateres, at sagsøgeren ved omsorgspligten i det væsentlige forstår en positiv forpligtelse for administrationen til at bistå og vejlede hende i det mindste i forbindelse med hendes ansøgninger fra 2011.

105 I denne forbindelse bemærkes for det første, at omsorgspligten i princippet ikke pålægger administrationen en omfattende positiv forpligtelse til at bistå Unionens tjenestemænd og ansatte. Navnlig kan det ikke med rimelighed forventes af en omhyggelig administration, som behandler et stort antal ansøgninger om børnetilskud, at denne tager initiativ til at bistå og vejlede samtlige berørte ansøgere med ansøgninger, som disse eventuelt skulle påbegynde for at opnå sådanne tilskud (jf. i denne retning og analogt dom af 20.7.2016, Barroso Truta m.fl. mod Domstolen, F-126/15, EU:F:2016:159, præmis 74).

106 Administrationen kan højst være forpligtet til at opfylde yderligere forpligtelser i henhold til omsorgspligten, når der foreligger særlige omstændigheder, herunder navnlig hvis den berørte befinder sig i ekstremt sårbar situation (i denne retning dom af 28.10.2010, U mod Parlamentet, F-92/09, EU:F:2010:140, præmis 65-67, 85 og 88). Sagsøgeren har imidlertid hverken bevist eller gjort gældende, at sådanne omstændigheder gør sig gældende i det foreliggende tilfælde.

107 For det andet bemærkes, at enhver tjenestemand, der udviser normal påpasselighed, formodes at kende vedtægten og navnlig reglerne om løn, som omfatter familietillæg. Ifølge retspraksis skal den normale påpasselighed, som kan forventes af en tjenestemand eller ansat, vurderes med hensyn til den pågældendes uddannelse, lønklasse og tjenstlige erfaring (dom af 17.5.2017, Piessevaux mod Rådet, T-519/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:343, præmis 96 og den deri nævnte retspraksis).

108 I det foreliggende tilfælde kan det konstateres, at sagsøgeren indtrådte i Kommissionens tjeneste i 2007 som kontraktansat i ansættelsesgruppe IV. I henhold til den tabel, som er omfattet af artikel 80, stk. 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union, varetager denne gruppe følgende opgaver: »administrations- og rådgivningsopgaver samt sproglige og tilsvarende tekniske opgaver, som udføres under tilsyn af tjenestemænd eller midlertidigt ansatte«. I henhold til artikel 82, stk. 2, litra c), forudsætter ansættelse som kontraktansat i den nævnte gruppe mindst et uddannelsesniveau svarende til afsluttede universitetsstudier af mindst tre års varighed med bevis for afsluttet uddannelse, eller erhvervsuddannelse på tilsvarende niveau, hvis det er påkrævet i tjenestens interesse. Den omtvistede bestemmelses ordlyd er dog tilstrækkelig klar, for så vidt som den udtrykkeligt gør udbetaling af børnetilskud for et barn, over for hvem tjenestemanden har forsørgerpligt, betinget af, at denne forsørgerpligt følger af en retsafgørelse truffet på grundlag af en medlemsstats lovgivning, således at det for en kontraktansat med en erfaring, et uddannelsesniveau og i en lønklasse som sagsøgerens, burde have været indlysende, at en afgørelse på grundlag af et tredjelands lovgivning såsom retten i Buyenzis dom ikke kunne danne grundlag for tildeling af børnetilskud. I det mindste vil den normale påpasselighed, der kan forventes af en sådan ansat, kræve, at den ansatte henvender sig til administrationen for at lade sig informere herom. Under disse omstændigheder kan sagsøgeren ikke med rette gøre gældende, at kravet om, at hun skulle være i besiddelse af en afgørelse truffet på grundlag af en medlemsstats lovgivning, var nyt, og at Kommissionen følgelig skulle havde givet hende tid til at indrette sig efter dette fra og med 2016.

109 Sagsøgerens argumentation om, at omsorgspligten er blevet tilsidesat, skal derfor forkastes som ugrundet.

110 For så vidt angår bistandspligten, som påhviler administrationen i henhold til vedtægtens artikel 24, omfatter denne beskyttelsen af tjenestemænd mod tredjemands handlinger og ikke mod akter udstedt af institutionen selv, idet kontrollen med disse henhører under andre vedtægtsbestemmelser (dom af 9.9.2016, De Esteban Alonso mod Kommissionen, T-557/15 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:456, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

111 I det foreliggende tilfælde angår sagsøgerens argumentation ikke tredjemands handlinger, men Kommissionens handling eller undladelse. Sagsøgeren kan således ikke påberåbe sig en tilsidesættelse af bistandspligten.

112 Dette anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

6) Det sjette anbringende vedrørende en tilsidesættelse af princippet om velerhvervede rettigheder, retssikkerhedsprincippet og princippet om forudsigelighed

113 Sagsøgeren har i sin replik for første gang i den foreliggende sag gjort gældende, at princippet om velerhvervede rettigheder, retssikkerhedsprincippet og princippet om forudsigelighed er blevet tilsidesat.

114 I denne forbindelse har sagsøgeren gjort gældende, at hun blev vildledt af PMO frem til tidspunktet, hvor afgørelsen om afvisning af klagen blev truffet. Dette følger af den omstændighed, at PMO i juni 2011 godkendte retten i Buyenzis dom som en retsafgørelse, der gav ret til de omhandlede tilskud. Det var først, da afgørelsen om afvisning af klagen blev truffet, at hun blev bekendt med, at retten i Buyenzis dom ikke længere var anerkendt som en afgørelse, der gav ret til tilskuddene. Før 2017

vidste hun heller ikke, at PMO havde godkendt en afgørelse fra en retsinstans i en medlemsstat om anerkendelse af retten i Buyenzis dom som en afgørelse, der gav ret til børnetilskud. Dette var grunden til, at hun ansøgte om at adoptere Joe og Claire ved de belgiske myndigheder. Ved at komme frem til afgørelsen så sent og pludseligt om at anerkende retsvirkningerne af de burundiske retsafgørelser mellem 2011 og 2016 og ved at kræve, at sagsøgeren skulle anmode om en sådan afgørelse om anerkendelse, har Kommissionen tilsidesat sagsøgerens velerhvervede rettigheder samt retssikkerhedsprincippet og princippet om forudsigelighed.

115 Sagsøgeren er endvidere af den opfattelse, at en afgørelse fra en af Unionens retsinstanser om anerkendelse af retten i Buyenzis dom stadig er truffet på grundlag af en udenlandsk lov, og at den således ikke kan anses for at være en retsafgørelse truffet på grundlag af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af mindreårige i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i den omtvistede bestemmelse, for så vidt som der ifølge retspraksis skal anlægges en streng fortolkning af de bestemmelser, som giver ret til finansielle ydelser.

116 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerens klagepunkter, som er anført i præmis 113-115, skal afvises, idet den har gjort gældende, at de er blevet anført for sent, og at de kunne være blevet anført i stævningen.

117 Som svar på Rettens spørgsmål i retsmødet har sagsøgeren forklaret, at hun for første gang anførte disse klagepunkter i sin replik, fordi hun ved at læse svarskriftet blev bekendt med, at PMO havde godkendt, at en afgørelse om anerkendelse af retten i Buyenzis dom, som var truffet af en retsinstans i en medlemsstat, kunne give ret til udbetaling af børnetilskud for Joe og Claire.

118 I denne forbindelse bemærkes, at det fremgår af procesreglementets artikel 84, stk. 1, at nye anbringender må ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

119 I det foreliggende tilfælde skal det for det første konstateres, at ansættelsesmyndigheden, således som sagsøgeren har indrømmet i retsmødet, allerede i afgørelsen om afvisning af klagen havde oplyst hende om, at grunden til, at udbetalingen af de omhandlede tilskud ophørte, var, at retten i Buyenzis dom ikke var truffet på grundlag af en medlemsstats lovgivning.

120 Det kan således konstateres, at det ikke først var ved læsningen af svarskriftet, at sagsøgeren blev bekendt med grundene til, at udbetalingen af det børnetilskud, hun oppebar, ophørte.

121 Det følger heraf, at sagsøgerens argumentation vedrørende en tilsidesættelse af princippet om erhvervede rettigheder, retssikkerhedsprincippet og princippet om forudsigelighed, for så vidt som denne angår grundene til ophøret af udbetalingerne af børnetilskud, ikke støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne ved Retten. Argumentationen må derfor afvises.

122 For det andet skal det konstateres, at sagsøgerens argumentation vedrørende en afgørelse om anerkendelse af retten i Buyenzis dom, som var truffet af en retsinstans i en medlemsstat, angår en af Kommissionen udvist adfærd, der ikke har karakter af en afgørelse, og den kan således ikke medføre annullation af den anfægtede afgørelse. Argumentationen må derfor erklæres for at være uden betydning, og det er ufornødent at tage stilling til formaliteten.

123 Det følger af samtlige de anførte betragtninger, at søgsmålet skal forkastes.

IV. Sagsomkostninger

124 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

125 Sagsøgeren har tabt sagen, og Kommissionen har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne. Sagsøgeren bærer således sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

126 Procesreglementets artikel 138, stk. 1, fastsætter, at de institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger. Parlamentet og Rådet bærer således deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) SH betaler sagsomkostningerne.

3) Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union bærer hver deres egne omkostninger.

Kanninen Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín Reine

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. december 2018.

Underskrifter